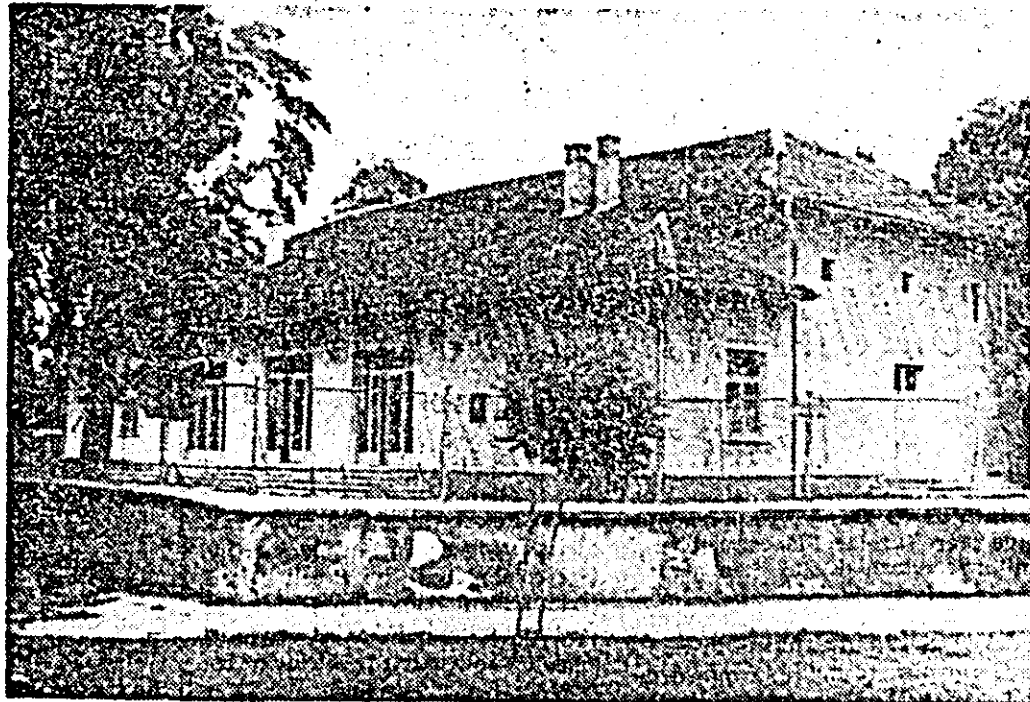

**CELE DOUĂ MARI EVENIMENTE CARE
VOR AVEA LOC PESTE PUTIN TIMP —
CONGRESUL AL X-LEA AL PARTIDULUI
ȘI ANIVERSAREA UNUI SFERT DE VEAC
DE LA ELIBERARE — CONSTITUIE PRI-
LEJUL UNUI BILANT AL TRANSFORMA-
RILOR INNOITOARE CARE AU CREAT
CLIMATUL FAVORABIL DEZVOLTĂRII
ACESTUI CRÎMPEI DE JUDEȚ — VALEA
CRIȘULUI ALB — INTINDERE LA CARE
NE REFERIM.**

**CU MINȚILE, INIMILE ȘI MÎNILE
NOASTRE AM DURAT ACESTOR LOCURI
O NOUA INFĂȚIȘARE, CU AMPRENTA
PROFUNDĂ A NOI IȘTORII — ISTORIA
SOCIALISMULUI.**

Un nou lăcaș de cultură s-a înscris anul trecut pe harta Văii Crișului: căminul cultural din Hălmaș.

Acest crîmpei de județ

RAPSODIE PE CRIS

AL X-LEA CONGRES

Pagină redactată de **Vitalie Munteanu** de la subredacția noastră din Sebiș

DOCUMENTAR

In satul Mădrișești, aparținând de comuna Brazi, s-a înălțat o școală cu două săli de clasă și locuință pentru învățător. Noul edificiu implineste condițiile necesare procesului de învățământ în această comună.

Buteniul, după darea în folosință a împănătorului cămin cultural de mare capacitate, va beneficia în curând de asfaltarea drumului principal care străbate comuna dintr-un capăt la celălalt. Concomitent se lucrează intens la modernizarea trotuarelor pe suprafețe întinse.

Frumusețea naturii acestor locuri este completată de rezervația naturală de ilex acicifolium de pe Valea Luștilor de la Zimbru și de noul profil al parcului dendrologic din localitatea Gurahonț. Acestea li se mai adaugă rezervația de Ruscus aculeatus și albia Crișului Alb bogată în pește, mai ales scobar, clean și mrază — minunate locuri de agrement și destindere.

In acțiunea de intrumuscăre a comunei Hălmaș, ne informează tov. Ion Gornic, președintele consiliului popular, se numără și acțiunea de modernizare a drumului din porțiunea gară și centru. După ridicarea la nivel, aceste porțiuni vor fi asfaltate.

Satele și comunele din acest crîmpei de județ sînt deservite în prezent de opt biblioteci comunale, care dispun de un număr de peste 60.000 cărți diverse, revenind aproape 4 cărți pe cap de locuitor.

Anunțăm căminul cultural, fărâncă Elena Gișor, a adus în scenă elemente ce aparțineau de domeniul trecutului în câteva dansuri cu temă „Vrăjitoarea”. „Hida pămintului” etc., care în virtutea dansului sînt alungate, așa cum oamenii au alungat răul de pe aceste locuri.

Ce e nou la Hălmaș

Sat ascuns între dealurile de la poalele vîrfului Găina, cu oamenii lui harnici, meșteșugari de sute de ani al lăutului ars, vestiți păstori și crescători de animale, dogari, muncitori în pădurile ce înceag împrejurimile ca un briu. Astăzi hălmașenii adaugă noi preocupări, calificându-se muncitori în unitățile de exploatare din jur, ori în fabrici și uzine din orașele Brad, Arad și altele. Am adresat o întrebare tov. Cor-

nel Popovici, directorul căminului cultural, vicepreședinte al consiliului popular comunal Hălmașel:

— Ce e nou în satul dv.?
— La vechea monografie a satului, astăzi centru de comună, s-au adăugat multe noutăți care fac cinste acestor locuri. În primul rînd satul s-a înnoit cu aproape 150 case; cu ajutorul statului au fost construite două drumuri forestiere, unul ajungînd pînă sub muntele Găina, iar celălalt pînă sub poala Bihariei.

Sîntem în curs de electrificare și pînă la finele anului becurile vor străluci și la Hălmașel; avem școală nouă, cămin cultural bine dotat, bibliotecă publică.

Întîlnire cu nana Iosana

Călătoriam în același autobuz cu o femeie, să fi avut vreo 35 de ani. Asculta la cele ce se discutau despre portul popular, despre ceramice, despre arhitectura populară.

— Acum doi ani am avut ocazia să vizitez Muzeul etnografic al Transilvaniei din Cluj, ne-a spus ea.

— Și va-a plăcut?

— Da. Am văzut lucrări interesante. Acolo, soțul meu Damian Ancateu, a lucrat un an de zile la ridicarea unei case care a fost achiziționată din satul Almaș. Acum doresc, împreună cu fiul meu Ionuț, să vizitez Muzeul Satului din București și Muzeul Bruckenthal din Sibiu. Am auzit că sînt lucruri foarte frumoase pe acolo... Am privit această femeie simplă, o simplă țărăncă, în frumusețea ei port, pe nume Iosana Ancateu din satul Cil, și am citit dragostea, setea ei de cultură, de a se apropia mai mult de sevele creației noastre populare, de mijloacele de civilizație moderne. „Am fost și la teatru, sînt pasionată ascultătoare la radio, mă interesează emisiunile televizorului, citesc cărți, ziare și reviste...”

Este un caz excepțional? Nu. Nana Iosana este unul din oamenii satelor de azi.

Tot mai multe și mai frumoase case

În biroul grupei de proiectare din orașul Sebiș se lucrează în liniște. Cei trei tehnicieni răspund cu promptitudine la cererea moruș creșcînd de documentații tehnice pentru construcții de locuințe. Alături — alte dosare cu alte lucrări

Documentațiile care se cer sînt însă de ordinul sutelor, demonstrînd că se construiește intens, mai ales în mediul rural. Cîteva calcule și statistica ne arată că în medie pe an se solicită aproximativ 500 astfel de „certIFICATE de naștere”, care dau la iveală construcții cu temelii puternice și o arhitectură bogată. Tot statistic se mai poate constata că peste 70 la sută din numărul acestora au etaje 2-3 camere la care se adaugă dependențele și anexele. De aici se desprinde ușor că puterea economică a gospodăriilor s-a mîrit considerabil: față de anul 1953 ritmul construcțiilor este de trei ori mai mare.

După aprecierea specialiștilor, cele mai frumoase case le găsim la Pleșuța, Virfurile, Gurahonț, Buteni, Bonțel și s-ar putea adăuga în general toate satele. Cît despre casele acoperite cu paie... Mai sînt doar cîteva, nelocuite, rămase parcă anume prin vreme, considerate plesse de muzeu.

Tîrg moșesc Vine Crișul

Vin moșii —
brîndușe de piatră
la Tîrgul Găinii
cîntec de flutier
și de roată
efigie din istoria toată.
Vin moșii
în pîinii de tulinic —
puhoi de lumină
să-și schimbe cîntecule
între ele —
fetele lor de mîrit,
vatra lor aprinsă la hotar —
numele sîrîi iubit.

Vine Crișul de la munte
Săltînd pietrele mărunt,
Și e vesel-frătoare
Că udă cîmpii în soare,
Lanuri mari și aurii
Din moștele cîmpii.
Crișule cu mături joase
Vin — cu doru de-1 descoase,
Vin — cu Leana la răchită
Să-mi dea gura îndulcită,
Să-1 spun vers de-a mea iubire
La răchita cea subțire.

VAL MUGURE

De la ION OIEȘ, învățător, satul Răpsig.

Preludiu bogăției de piatră

Valea superioară a Crișului Alb.

Carierele sînt așezate pe aceeași linie, pe dreapta rîului ce-și trage seva prin mil de firicele de pe aceste locuri cunoscute de noi, formînd un zig-zag după cursul albiei, marcînd prezența unui material prețios și căutat, însemnat în hărți în ultimii 15-20 de ani. Sînt cîteva la număr: Dieci, Romanța, Tălașiu, Aciuța, Virfurile, Leasa, unele aparținînd de industria locală, altele de întreprinderea de cariere și balastiere din Arad ori întreprinderea de construcții din Brașov.

Prin ele se desfășoară o simfonie cu puternice acorduri, cînd dealurile și munții tremură sub puterea focului — scintele de dinamită, sub ochii atenți ai artificierului, cel mai aproape de mușcătura în duritatea pietrelor de culoare albă-sură-vîlnă. Cînd melodia se confundă cu suurul apei, glasul lui cheamă pietra-

rii să vadă stîncile biruite și să dea formă acestei bogății ascunse sub tăcerea vîrstei sutelor și miilor de ani. O pîină „sărjă” este la picioare și sub ochii aceluia care dau valorii prin minuirea ciocanelor și a agregatelor, căutînd locul cel mai sigur de lovire, că doar piatra se suspune numai atunci cînd îi deslegă țara!

Muncitorii pietrari Viorel Nan, Ilie Sirca, sînt nume cunoscute și respectate, pe plectul cărora strălucesc cînci steluțe de frunză, experiența lor constituind o școală permanentă a producției. Alții completează panoul frunzeșilor pe întreprinderea de industrie locală: Dumitru Gomi, Ion Horga, Ion Iuga, Viorel Bogdan, Gheorghe Neamtu și lista ar putea rămîne deschisă, că doar hărnicia pietrarilor de aici este înscrisă în construcții de drumuri și poduri, în digurile ce înceag

forța apei și în general la temeliele puternice ale socialismului.

Canitățile se măsoară în tone și cîteva cifre ne indică volumul producției: 69.856 t. piatră spartă, 39.227 t. piatră brută, 4.094 t. pavele, 11.654 t. cribrură — cantități extrase și livrate numai prin întreprinderea locală cu sediul în Sebiș. Dacă am face uz de întreaga statistică a realizărilor din toate carierele, rezultatele ar fi de ordinul sutelor de mil de tone și acestea numai în semestrul întâi 1969.

Desprindem ușor dubla bogăție a acestor pămînturi bogate: la suprafață pădurile cu lemnul atît de căutat, iar sub acest covor de nur verde, duritatea „andezitului albastru”, cum numesc această piatră tehnicienii.

Piatră și lemn, lemn și piatră! Numai două din marile comori cîntate în ritmuri de fierăstrăie și ciocane.

Almaș - comună de Criș

Cronica acestei așezări ne poartă de la legenda la realitatea zilelor noastre.

Înainte de anul 1820 această localitate era împărțită în trei sate: Pleșa, în dealul cu același nume, unde se mai păstrează urmele cîmîntului, Plopiu, ce se afla pe dîmbul Crișului de lângă actuala gară C.F.R. și Lunca, pe locul cunoscut astăzi sub numele de Hotar.

Dar mizeria, izolarea, neștiința de carte, i-au determinat pe oameni să se mute cu timpul pe actuala vatră a satului, lăsînd izșă pe locurile natale unele construcții pentru animale și refugiu. Ion Dașcău, fărânc de 67 de ani, povestește că pe vîrfurile Merșor a fost un podțum (pivniță), unde se adăposteau pentru „șertură” haiducii și lotrii care veneau de la Carma și Dud, de pe Mureș și Criș. Cînd a fost copil a auzit vorbind un om, care se interesa de aceste locuri:

— Tot mai estă torțovanul pe Merșor?

— Mai estă, a fost răspunsul.

— Acolo am stat eu o vreme, cu niște al-mășani, că de ne hrîneau jîndarii...

— Da podțumul?

— Și el estă...

Dar nici noua vatră nu le-a adus acestor oameni prea multă fericitare. Munca la goști și domni care stăpîneau aceste pămînturi li făcea în case joase de lemn, acoperite cu paie, fără prea mult rost de școală și lipsiți de elementele civilizate.

O dată cu eliberarea patriei, Almașul pornește, în ritmul cadentat al fărîi, pe făgașul unei vieți demne, ridicîndu-se armonios pe treptele civilizației și bunăstării. La centru și în satele aparținătoare apar case moderne, numărul lor atîngînd cifra record de cîteva sute. În locul unor prăvălii de mîrunțuri și birturi pe la casele celor înstăriți, apar unități moderne ale cooperăției de consum, unde se găsește de toate ca la oraș. Bine spunea un fărânc,

că orașul s-a mutat la sq!

Oamenii au durat și o școală mare pentru copiii lor unde să învețe carte mai multă. Alături de fosta clădire a școlii primare s-a înălțat o nouă construcție mult mai impunătoare, cu săli mari de clasă, laboratoare, sală profesorală, iar numărul învățătorilor și profesorilor s-a triplat. Din această pepinieră, în fiecare an zeci de elevi sînt îndrumați spre licee, școli profesionale, și alte profeșii, numai în ultimii ani ridicîndu-se de aici un număr impresionant de profesori, ingineri, tehnicieni, tractoriști, mecanici și de alte profesii. Majoritatea sînt tineri care au crescut o dată cu comuna lor, în anii puterii populare.

Mai există și alte aspecte care caracterizează noul în Almașul de azi. Cinematograful, biblioteca, dispensarul uman și dispensarul veterinar, tractoarele, autocamioanele, potecile din beton care asigură legătura

între sate, autobuzele moderne săgetînd aceste vechi drumuri buna gospodărire a întregii comuni — iată cîteva elemente ale civilizației în satul socialist.

În programul brigăzii artistice de agitație, în repertoriul valorosului cor bărbătesc cu renume în toată țara, în programele ocazionale, se cîntă viața nouă, oamenii îmbogățindu-și producțiile spirituale: „Fruință verde de cicoare

Almaș mîndru ca o floare, Floare de noi semănată

Ce-o cunoaște lumea toată!

Anunțăm căminul cultural, fărâncă Elena Gișor, a adus în scenă elemente ce aparțineau de domeniul trecutului în cîteva dansuri cu temă „Vrăjitoarea”. „Hida pămintului” etc., care în virtutea dansului sînt alungate, așa cum oamenii au alungat răul de pe aceste locuri.

Orașul Sebiș: complexul de deservire.

